

BACK

SPINE

FRONT

คำนำ

ความรักกว่าจะผ่านเข้ามาในชีวิตของใครคนใดคนหนึ่งนั้นก็เหมือนเป็นช่วงเวลาที่แสนประทับใจ และความรักหากจะร้ายจนใครบางคนต้องเศร้าหมองไปบ้างมันก็คือส่วนหนึ่งของความรัก

นวนิยาย “รักหลงร้าย” เป็นอีกบทรักที่ “ฉาวยขวัญ” ได้เก็บความประทับใจในช่วงหนึ่งของชีวิตที่เคยได้เดินผ่านความรักมา เปรียบเป็นหนึ่งบทเรียนที่เข้ามาทดสอบความเข้มแข็งของใจคน

สำนักพิมพ์สบายดีบุ๊คเป็นตัวแทนส่งมอบความรักที่มีทั้งร้าย มีทั้งหลง ให้กับแฟน ๆ นักอ่านทุกท่านได้มีความสำราญกับตัวอักษรทุกตัวที่ส่งผ่านแทนความปรารถนาดีถึงมือท่านผู้อ่านในนวนิยายรักแสนหวานเล่มนี้

เพียงแสงตะวันแห่งความหวังยังไม่ดับลง เรา
ยังมีหนทางก้าวไปข้างหน้าเสมอ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

จากใจผู้เขียน

หลายครั้งที่ความรักเข้ามาทดสอบความแข็งแกร่งของจิตใจ และผ่านไปผากไว้เพียงรอยแผลเป็นอยู่กับหัวใจที่อ่อนแอ หากใครผ่านความเลวร้ายในห้วงหนึ่งของความรักไปได้ นั่นก็เหมือนได้ผ่านบททดสอบของความรักไปแล้วในเบื้องต้น

'รักลวงร้าย' ก็เหมือนความรักอื่น ๆ ที่หลายคนเคยผ่าน เลย ละวัน เป็นเพียงครั้งแรกที่อาจจะจบแค่นั้น หรืออาจจะได้เผชิญกับรักครั้งใหม่ในหลาย ๆ รูปแบบที่เตรียมบททดสอบไว้สำหรับเส้นทางชีวิตของแต่ละคนที่จะเดินเข้าไปพบพาน

'ฉายขวัญ' ขอมอบบทรักหน้าแรกไว้เพื่อเป็นหนึ่งสิ่งแทนใจสำหรับแฟน ๆ นักอ่านที่ให้การสนับสนุนผลงานของ **'ฉายขวัญ'** ด้วยดีเสมอมา และขอให้ความสุขกับการอ่านนวนิยายตลอดไป

ปรารถนาเห็นความรักอยู่คู่ความดีงาม

'ฉายขวัญ'

ตอนที่ 1

พอ ดวงฤดีก้าวลงจากรถเมล์ที่ป้าย ซึ่งมีคนรออยู่อย่างคับคั่ง ฝนที่โปรยปรายมาแต่แรกก็ทิ้งตัวหนักเม็ดขึ้น

ดวงฤดีเปียกเสียดผู้คนที่ออกกันอยู่บนฟุตบาทวิ่งเข้าไปหลบฝนใต้ชายคาร้านค้าซึ่งมีคนหลบเข้าไปก่อนแล้วมากมาย

รองเท้าคัชชูของเธอเหยียบจี้กลงไปบนรองเท้าของใครคนหนึ่งเสียงร้อง

โธ่! ดั่งลั่น

ดวงฤดีเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเท้า ซึ่งยืนทำหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด และแววตาของเธอที่มองเธออยู่ก็เขมตุรากับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ปัดไธ่ เหยียบลงมาได้” เขาบ่นเสียงเซียว

คนที่ยืนอยู่ใต้ชายคาเตี้ยร่วมกันมองคนทั้งสองด้วยสายตาที่แตกต่างกันออกไป บางคนรู้สึกสะใจ ก็ไม่รู้สึกอะไรเหมือนกัน หรือว่าสะใจใครกันแน่

แต่สายตาบางคู่ก็แสดงออกว่าเห็นอกเห็นใจและขยับให้ ดวงฤดีได้แทรกเท้าเข้าไปยืนได้อย่างเต็มตัว

เจ้าของเท้าผู้โชคร้ายนั้นยังคงมอง ดวงฤดีอย่างเออเอือ เมื่อไม่เห็นเธอจะกล่าวขอโทษ เขาเห็น

ดวงตากลมโตของเธอมองฝ่าสายฝนออกไป สีน้ามีแววกังวาล หน้าตาก็น่าเอ็นดูดีอยู่หรอก ถ้าไม่ข่มขาม...

ชายหนุ่มเจ้าของเท้าที่บาดเจ็บคิด พอได้ที่ยื่นจนเหมาะเท้าแล้ว ดวงฤดีก็ก้มมองเท้าของเขา เท้าเรียวที่ดูสะอาดนั้นใส่รองเท้าฟองน้ำแบบคิปปิน้ำเงินเข้ม มีรอยเท้าของดวงฤดีปรากฏอยู่ กางเกงยีนส์สีซีดขาขาดลุ่ยของเขาค่อนข้างมอมแมม

ดวงฤดีเงยหน้าขึ้นมองหน้าเขาอีกครั้ง แสงไฟจากร้านค้าหลากสีสันทําให้ดวงฤดีเห็นว่าหนุ่มตัวสูง โย่งคนนี้หน้าตาขาวสะอาดสดใส ผมยาวเหยียดตรงจนถึงต้นคอปิ้วตามแรงลม ตาดู ๆ ของเขานั้นเป็นสีน้ำตาลเข้มคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเกือบเป็นเส้นตรง

สีหน้าแบบนี้ทําให้ ดวงฤดีเปลี่งใจ ไม่อยากจะกล่าวขอโทษ เพราะกลัวว่าเขาจะไม่ยอมยกโทษให้ และอาจจะด่าเธอกลับก็ได้

“เสียมารยาท เหยียบเท้าคนอื่นแล้วยังจะมายืนจ้องหน้าอีก คนอะไร”

เขาบ่นเสียงไม่ดั่งนัก แต่ก็ทําให้ใครหลายคนหันมามองยิ้ม ๆ

‘นี่แล้วเขี้ยวหน้าดูอย่างกะเสื่ออย่างนี้ใครจะกล้าตอแถมด้วยละ คนอะไรี หุ่นดีดี หน้าตาก็เกลี้ยงเกลาสดใส แต่ใจสิดับแคบเหลือเกิน ใครเขาจะอยากเหยียบเท้าคุณยะ’

พ่อโย่ง... ดวงฤดีได้แต่นึกค่อนในใจ

นายขวัณ

ตาที่มองสบกันนั้นไม่ละจากกัน ดวงตาดูมองเขา เขม็ง ในขณะที่ชายหนุ่มก็มองอย่างเอาเรื่อง เธอควรจะถูกกล่าวขอโทษเขาซะแล้วเดินฝ่าสายฝนไปเลยดีกว่า ขึ้นอยู่ตรงนี้ต่อไปมีแต่จะขายหน้า

“ขอโทษ ไม่มีตาข้างล่าง ตาตุ่มที่มีอยู่ก็ใช้การไม่ได้”

คำขอโทษของเธอไม่เบาหนัก คนใกล้เคียงที่ได้ยินถึงกับอึ้งอัม บ้างก็สะใจที่เธออาจหาญต่อปากกับเขา

ชายหนุ่มมีสีหน้าดีขึ้น แต่ยังคงเฉยเมย แล้วก็มองดวงตาดูเดินฝ่าสายฝนจากไปด้วยความงุนงง เธอจะรีบไปไหน หรือว่าเขาเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องไป “เป็นบ้าหรือโง่ที่เดินตากฝน”

ชายหนุ่มเดินเลาะเลียบบาหวี โคนฝนบ้าง เป็นบางช่วง แต่เขาก็ไม่ได้สนใจตัวเองสักเท่าไร อยากจะเดินตามสาวรูปร่างโปร่งบางคนนี้ไปดูว่าเธอจะเดินไปถึงไหน

แล้วชายหนุ่มก็ต้องชะงักเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาจะต้องทำตุ่มที่เขาได้รับการมอบหมายมาให้เสร็จก่อนสี่ทุ่ม

“พี่กานอย่ามัวแต่เผลออยู่นะ เลิกงานแล้วรีบไปเอามาให้ปลาเลยนะคะ แล้วก็รีบกลับบ้านด้วย วันนี้วันศุกร์ ฟอกกลับบ้านนะคะอย่าลืม”

เสียงสั่งแล้ว ๆ ของน้องสาวเขาดังมาตามสาย ราชงานว่าวันนี้ เธอไม่สบายไปเรียนหนังสือไม่ได้ แต่ พรุ่งนี้เธอจะมีสอบเก็บคะแนน

แต่เช้า เพื่อนสนิทที่สุดของเธอมีตัวอย่าง ข้อสอบที่อาจารย์ตีวให้ ครั้นจะให้เพื่อนเอาไปให้ถึง บ้านเธอก็เกรงใจ เมื่อคิดแล้วว่าพี่ชายสามารถช่วยได้ เธอจึงทั้งขอร้องแถมบังคับให้พี่ชายไปเอาตัวอย่าง ข้อสอบจากเพื่อนคนนี้

ตรกานล้วงกระเป๋ากางเกงยีนส์สีซีดด้วยความ ร้อนรน กลัวว่าเขาจะลิมเอาที่อยู่ของเพื่อนย้ายปลา มา จะทำให้เสียเวลาโทรศัพท์ไปถามอีก แถมจะถูก น้องสาวบังเกิดเกล้าบ่นเอาอีกว่าไม่รู้จักรับผิดชอบ เขาละเบื่อนักเวลาที่น้องสาวบ่น ดังนั้นเขาจึงต้อง อาศัยที่ทำงานเป็นบ้านตลอดสัปดาห์ และจะกลับก็ ต่อเมื่อเย็นวันศุกร์ หรือเช้าวันเสาร์เป็นส่วนใหญ่

เขาล้วงพบที่อยู่ของเพื่อนน้องสาวจากกระเป๋า หลัง จึงคลี่ดูเพียงนิดเดียวก็รีบเก็บเพราะเขาเขียน ด้วยปากกาหมึกซึม ถ้าโดนฝนมาก ๆ ที่อยู่อาจจะเลือน หายไปก็ได้

เขาควรจะไปหาเพื่อนน้องสาว หรือว่าตาม ต่อแยะสาวน้อยหน้าตาสดใสคนนี้ได้ ตรกานมองนาฬิกา ข้อมือสายหนังที่เก่าจนสายเริ่มเปื่อยบอบเวลาสองทุ่ม เศษ ๆ เขายังมีเวลาอีกชั่วโมงกว่า ๆ ที่จะไปหาเพื่อน ของน้องสาวที่หอพัก เขาอยากจะตามสาวน้อยคนนี้ไป ดูว่าเธอจะเดินไปถึงไหน ทั้ง ๆ ที่ฝนตกอย่างนี้

นายขวัณ

ชายหนุ่มสอดสายสายตามองตามหลังเธอซึ่งเดินกึ่งวิ่งไปตามชายคา บางครั้งก็ต้องหยุดยืนอยู่นาน เลื่อนนักเรียนสีขาวสะอาดเริ่มเปียกจนเสื้อนั้นแนบแผ่นหลัง ผมยาวที่ผูกไว้ด้วยโบว์สีขาวสะอาดเปียกชุ่ม

ตรกานนี่ก็อยากเห็นว่าหน้าตาที่เปียกฝนของเธอจะเป็นอย่างไร ผู้หญิงบางคนเขาเห็นว่าเวลาที่หล่อนโดนฝน หน้าตาที่สะอาดแต่แรกจะมอมแมมขึ้นมาทันที เพราะเครื่องสำอางที่ไม่ได้กันน้ำแต่สาวน้อยคนนี่คงหน้าตาสะอาดสะอาดกว่าเดิม เพราะเธอไม่ได้แต่งหน้า เขาเห็นดวงตากลมโตที่เธอมองเขาเมื่อครู่ใหญ่ ๆ นี่ปราศจากริ้วรอยของเครื่องสำอาง ไข่... เธอยังเป็นนักเรียนอยู่เธอจะแต่งหน้าได้อย่างไร

แต่ยัยปลาน้องสาวของเขาเป็นนักเรียนยังอุตส่าห์แต่งหน้า อ่อน ๆ หรือจะเป็นเพราะยัยปลาเป็นเด็กนักเรียนระดับอาชีวะ

แล้ว เด็กคนนี่เรียนระดับสามัญเลยแต่งหน้าแต่งตาไม่ได้ แต่ไม่แต่งก็ดูน่ารักดีเหมือนกัน...ชายหนุ่มคิด

ขณะชะเง้อมองหา ดวงฤดี

ดวงฤดีเห็นเขาเดินตามมาเธอก็ทำหน้าประหลาดใจ เขาจะตามมาทำไม หรือว่าเธอคิดไปเองว่าเขาตาม คิดดังนั้น ดวงฤดีจึงเริ่มออกเดินอีกครั้งเกือบจะถึงจุดหมายปลายทางอยู่แล้ว

ดวงฤดีเดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้า เธอต้องเข้าไปเอากุญแจห้องจากพี่สาว เพราะวันนี้รีบร้อนที่จะ

ไปเรียนจึงลืมกุญแจไว้ที่ห้อง ตรกานยีนแก่ ๆ กัง ๆ อยู่
ห่างสรรพสินค้าซึ่งใจว่าเขาจะตามเข้าไปดีหรือไม่

‘ตอนนี้ฝนซาลงแล้ว แล้วเราจะตามไปทำไมไม่
เข้าท่าเลย รีบไปหาเพื่อนยัยปลา ดึกว่า’...ตรกานตอบ
ตัวเองแล้วก็หยิบที่อยู่ของเพื่อนน้องสาวมาดูอีกครั้ง
เมื่อรู้ว่าอยู่ซอยใดเขาก็เดินต่อไป

ไม่กี่ร้อยเมตรก็ถึงซอยนั้น เขาเดินลึกเข้าไป
จนกระทั่งสุดซอย ซอยนั้นเป็นคลองแสนแสบ เขาเห็น
แสงไฟจากบ้านเรือนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามสว่างเป็นบาง
ช่วง และได้เห็นความสวยงามของบ้านริมคลองยาม
ค่ำคืน เขาเดินมาจนถึงท่าเทียบเรือเล็ก ๆ

เห็นละอองฝนที่ซาลงกระทบแสงไฟเป็น
ประกาย เขายืนมองเพลินจนกระทั่งแพเล็ก ๆ ถูกรอก
รอกมาจากฝั่งตรงข้ามเทียบที่ท่าหน้า เวลานี้ไม่มีใคร
ที่จะข้ามไปฝั่งตรงข้ามนอกจากเขาคนเดียว มีคนยืน
ประจำอยู่บนแพ ชายหนุ่มรีบคลีกระดาศให้คนบนแพ
ดูและถามว่า

“พี่ครับ ผมจะไปที่นี่ต้องข้ามไปฝั่งโน้นหรือ
เปล่าครับ”

คนบนแพดูแล้วก็พยักหน้า และบอกให้เขาขึ้น
ไปยืนบนแพ ตรกานรู้สึกตื่นเต้น เขาไม่เคยพบหรือทำ
อะไรแบบนี้มาก่อน

คนที่อยู่บ้านริมคลองเขาสัญญาจะกันอย่างนี้หรือ
ช่วงเวลาสามนาที่สำหรับการยืนบนแพชักรอกข้าม

นายขวัณ

คลอง ทำให้เขาคิดถึงเพลงลูกทุ่งเพลงหนึ่งขึ้นมาไม่ได้

...

บ้านน้องอยู่ฝั่งกระโหนัน บ้านพี่อยู่ฝั่งกระนี้ หัวสะพานชนกัน อาบน้ำกันเห็นกันทุกที...ชายหนุ่มอมยิ้ม

ทวนนึกว่าใครจะข้ามคลองมารักกันได้ ก็ในเมื่อคลองแสนแสบมันเนาเหม็นออกอย่างนี้ ชี้นว่าขนำน้ำมาหาสาวก็คงถูกสาวเจ้าไล่กลับไปเพราะทนเหม็นไม่ได้แน่ ๆ

เขาเห็นประกาศที่ติดเอาไว้ว่าแพซักรอกนี้จะเลิกบริการสีห่มเขา โลงอกโลงใจที่ตัดสินใจถูกด้วยการริบมาที่หอพักของเพื่อนน้องสาวแทนที่จะเดินตามสาวน้อยหน้าใส ๆ ไป ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะตามไปดูว่าเธอจะไปไหนทำอะไร

คนเราพบกันแล้วก็ผ่านไปเท่านั้น ชายหนุ่มเชื่อเรื่อง "ชะตาฟ้าลิขิต" แม้จะไม่ได้ฝังจิตฝังใจ แต่เขาก็เชื่อว่า ถ้าฟ้าลิขิตให้ใครพบกันเท่าใดก็ต้องเท่านั้น

หลายครั้งที่เขาเห็นผู้หญิงสวย ๆ บนรถเมล์บ้าง ตามท้องถนนบ้าง เขาเฝ้ามองด้วยความชื่นชม บางคนส่งยิ้มมีความหมายให้เขา อาจจะเป็นเพราะสนใจในความหล่อเหลาของเขา บางคนก็เอ่ยปากทักทายไถ่ถามเขา

แต่เมื่อต้องจรจากกันไป ไม่ได้พบกันอีก เขาก็เชื่อว่าเป็นพรหมลิขิตให้พบกันเพียงเท่านี้

ตรอกเดินไปตามทางเท้าที่ใช้ไม้แผ่นเล็กแผ่นน้อยวางปะติดปะต่อกันเป็นสะพานทอดยาวไปจนถึง

ทางโรยกรวด เขาเห็นป้ายอาหารหมั้นต์ใหญ่โตเป็นชื่อเดียวกับที่เขาจดมาจากนางสาว นี่เพื่อนนางสาวเขาไม่ได้อยู่หอพักเหมือนนักศึกษาต่างจังหวัดทั่วไปนี่นา พักอยู่อาหารหมั้นต์หรูหราราคาสูงตั้งห้าชั้น แต่ห้องพักแถบที่อยู่ด้านคลองจะมองเห็นวิวทัศนียภาพคลองแสนสะบายได้อย่างสบายทีเดียว

ตรกานเดินเข้าไปในอาหารหมั้นต์ ไล่ตามถึงเจ้าของที่เขาต้องการพบ โอเปอเรเตอร์บอกว่าเจ้าของห้องยังไม่กลับ เขาถึงกับหมดแรง จึงกล่าวขอบคุณเบา ๆ และนั่งลงที่โซฟาสีดำที่วางอย่างเป็นระเบียบในห้องโถง

'ก็โหมงกี้ยามเจ้าของห้องถึงจะมา เป็นเด็กเป็นเล็กเล็กเรียนแล้วไม่ยอมกลับบ้าน ไปไกลที่ไหนยะหล่อน'

ตรกานนึกค่อนข้างสนใจเขามองสำรวจทั่วบริเวณที่เขานั่งด้วยความสนใจ และด้วยสายตาของศิลปินผู้อยู่กับงานศิลปะมาตลอด เขาเห็นว่าเจ้าของอาหารหมั้นต์เป็นผู้มีรสนิยมในการให้สีสันทัด และจัดห้องรับแขกข้างล่างนี้ได้ดีทีเดียว

เขาเพิ่งเข้าทำงานอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจังเมื่อปีที่ผ่านมา กับบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ผลิตหนังสือการ์ตูนทั้งไทย และญี่ปุ่น

อีกทั้งยังมีงานออกแบบอีกหลายประเภทในเครือบริษัท ๆ ครั้งปีแรก ถูกรับน้องใหม่ในที่ทำงาน

นายขวัณ

อย่างสาหัสด้วยการถูกจับไปช่วยงานประเภทต่าง ๆ จนหัวปั่นแล้วเขาก็ติดนิสัยการอาศัยที่ทำงานเป็นที่นอนตั้งแต่แรกเริ่มทำงานเลยทีเดียว

“ทำงานหลาย ๆ แบบจะได้เก่ง ๆ ไง”

หัวหน้าเขาเคยบอกอย่างนั้น

“นายจบ ปวช. แต่ประสบการณ์ในนี้มีให้นายเรียนรู้อะไรได้ดีกว่านายจบปริญญาโทอีกนะ”

หัวหน้าวัยเก๋อบสีลิปบอกกับเขาอย่างนั้น

“ครั้นน้ำ ผมจะขยันสุดชีวิตเลย จะกิน อยู่ แล้วกินนอนที่นี่ เลยครั้นน้ำ”

ตรกานทำหน้าที่ทะเล้น และทำทะเล้งกับหัวหน้าผู้มีวัยเป็นน้ำ เหมือนกับเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ที่ทำทะเล้งตั้งตั้งเอากับน้ำแทน

“เออ พวกเอ็งไม่ต้องขยันมากจนไม่รู้จักกลับบ้าน กลับห้องหรือทำงานจนไม่รู้จักหาลูกหาเมียหรือกินหัดมีแฟนกันไว้บ้าง จะได้จรรโลงใจ ศิลปินอย่างพวกเราเนี่ยมีแฟนแล้วมันชุ่มฉ่ำหัวใจสินะ”

“เพราะมีแต่แฟนใช้มัยละถึงได้ไม่ยอมมีเมียเป็นตัวเป็นตนมาจนปานนี้”

ตรกานจำได้ว่าในบรรดาเพื่อน ๆ ของเขาต่างก็ชอบแซวน้ำแทนกันทั้งนั้น

เพราะเขานึกถึงคำพูดของน้ำแทนบ่อย ๆ ทำให้เขาอยากจะมีใครสักคน คนรูปร่างหน้าตาอย่างเขาใช้จะหาคนมาสนใจยากเย็นอะไร แต่พอเขาเอ่ยปากพูด

กับใครได้ไม่นาน เขาก็หมดหวังลงไปทันที เพราะเขา
พูดจาไม่เข้าหูใคร กวนประสาทใคร ๆ ไปทั่ว

“หล่อแต่มอม”

สาว ๆ แผนกขายที่อยู่อาคารเดียวกับเขาเคย
บอกตรง ๆ อย่างนั้น เขาคงจะปากมอมจริง ๆ แม้แต่
คนไม่รู้จู้จี้กันอย่างสาวน้อยคนที่เหยียบบเท้า เขายัง
ค่อนข้างแอดอจนแอดต้องเดินหนีไปเพราะเราหรือเพราะ
ตั้งใจจะรีบกลับบ้านหรือเปล่าหรือเลิกเรียนตั้งนาน
ยังไม่ยอมกลับบ้าน กลัวแม่ตีละมั้ง...

ในที่สุดตรกานก็วนเวียนกลับมาคิดเรื่องของ
สาวน้อยคนนั้นอีกจนได้ ประตูห้องรับแขกเปิดออก คน
ที่เดินเข้ามาคือ ดวงฤตินั่นเอง

ชายหนุ่มเขม้นมองเธอด้วยความงุนงง เขา
อุตสาห์เดินตามเธอมาจนตัวเปียกไปพอสมควร ที่แท้
เธอก็อยู่ที่นี่เอง

“ดวง มีแขกมารอพบแน่ะ”

โอเปอเรเตอร์สาวใหญ่ตะโกนบอกเมื่อเห็นดวง
ฤดีทำท่าจะเดินไปกดลิฟต์ เธอทำหน้าที่จน มองตาม
มือของผู้บอกข่าว แล้วยิ่งงุนงงยิ่งขึ้นเมื่อเห็นหนุ่มสูง
โปร่งคนนั้นลุกขึ้นมองเธอด้วยสายตาไม่แตกต่างกัน
เลย

ดวงฤดีพยายามคิดว่าเธอรู้จักผู้ชายคนนี้เป็น
พิเศษมาก่อนหรือเปล่า

“นี่คุณตามมาหาเรื่องฉันถึงที่นี่เขี้ยวแหลม รู้จัก
ฉันได้ยังไงนะ ฉันขอโทษไปแล้วนะ จำไม่ได้หรือไง”

นายขวัณ

ดวงฤดีถามเขาเสียงแข็ง ตากลมโตแป๋วแหว
ของเธอนั้นดูเข้มดูขื่นทันที

“เอ้า เอ้าพูดเข้า คุณไม่ฟังผมเลยแล้วจะรู้ได้
ยังไงว่าผมมาตีมาร้ายยังไง”

“ฉันไม่รู้จักคุณมาก่อนนี่นา จำได้ว่าเหยียบเท้า
คุณฉันก็ขอโทษแล้ว ยังจะเอาอะไรอีกล่ะ”

“คุณมีอะไรให้เอาล่ะ อย่าตีความว่าหยาบคาย
นะ ผมมาเอาของให้ยัยปลาน่ะ”

เขาริบโบกมือห้ามเธอคิดอกุศล เพราะเห็น
หน้าตาเธอดูขื่นอีก หน้าขาว ๆ ของเธอเข้มขื่นด้วย
ความฉุนเฉียว

“ผมมาเอาของให้ยัยปลาน่ะ”

เขาริบรายงานเมื่อเห็นดวงฤดีสีหน้าดีขึ้น

**แต่ ดวงฤดียังเอียงคอมองเขาด้วยความไม่
แน่ใจ คนนี้นะหรือพี่ชายปาวรีย์เพื่อนของเธอ ไม่
เห็นจะเหมือนกันเลย**
